

Paslaptys ir staigmenos

Ar buvo teisinga saugoti Keitės paslaptį?

Šeila Kindred

(Paremta tikra istorija)

„Kristaus Dvasia duodama kiekvienam žmogui, kad jis galėtų pažinti, kas gera ir kas pikta“ (Moronio 7:16).

„Ei, pažvelk!“ Keitė nuo parduotuvės grindų pakėlė suglamžytą popierinę lėlę. „Štai, įsidėk ją į kišenę.“

„Nori, kad ją paimčiau?“ – Paklausė Medė.

„Parduotuvė negalės jos tokios parduoti, – pridūrė Keitė. – Jie tik išmes ją į šiukšles. Tai gelbėjimo misija. Mes gelbėjame šią lėlę!“

Keitė nusišypsojo Medei. Medė irgi nusišypsojo.

„Supratau.“ Medė įsidėjo popierinę lėlę sau į kišenę. Buvo nepaprasta dalyvauti gelbėjimo misijoje!

Išėjus iš parduotuvės rodėsi, kad ta lėlė yra lyg sunkus akmuo jos kišenėje. Ar taip ji turi jaustis per gelbėjimo misiją?

Grįžus į Medės namus Keitė stropiai suklijavo popierinę lėlę ir ištiesino, kiek galėjo.

„Kokius drabužėlius jai pagaminti? – paklausė ji imdama kreidelę. – Gal gražius balinius drabužius?“

Medė linktelėjo energingai. „Tada galėsime parodyti mano mamai!“

„Ne! Negalime apie tai niekam pasakoti, – tarė Keitė. – Niekada. Tai bus mūsų paslaptis. Gerai? Pažadėk, kad neišplepėsi.“

„Oi ... gerai. Pažadu, – pasakė Medė. – Bet kodėl negalime niekam pasakoti?“

„Jeigu papasakosi, tavo mama supyks ir gali mums daugiau neleisti žaisti drauge.“

„Kodėl ji supyktų?“ – Paklausė Medė. Staiga ji pajuto jaudulį.

Keitė padėjo savo kreidelę. „Jeigu nepapasakosi, leisiu tau pasilikti ją ir visus nupieštus drabužius.“

Dabar Medė suprato, kodėl ji nerimavo. „Mes ... pavogėme ją, ar ne?“ – pakuždėjo ji.

„Ei, tai tu ją įsikišai į kišenę ir išsinešai iš parduotuvės.“

„Dėl to, kad tu man liepei!“

„Noliepiau! – pasakė Keitė. – Einu namo, kol dar neprivirei man košės.“ Ji atsistojo ir išbėgo pro duris.

Kaip tik tada į kambarį įėjo mama. „Ko Keitė taip išskubėjo?“ – Ji pamatė popierinę lėlę Medės rankose. „O iš kur tai gavai?“

Medė prikando lūpą. Ji nenorėjo nieko slėpti. Bet jeigu Keitė buvo teisi, ir mama supyks?

Jos pilvuką vis dirgino neramus jausmas. Ji giliai įkvėpė ir išpylė visą istoriją.

„Keitė liepė pažadėti, kad tai bus mūsų paslaptis, – pasakė ji. – Blogai dėl to jaučiausi.“

Mama atsisėdo ant lovos greta jos. „Dažniausiai paslaptys yra blogas dalykas. Ypač, jeigu tau liepia ko nors niekam nesakyti. Kita vertus, staigmena, tokia, kaip dovana arba šventė, gali būti geras dalykas. Tie dalykai teikia džiaugsmą visiems.“

Medė palinkėjo galva. „Ačiū, kad nesupykai, – padėkojo ji. – Keitė sakė, kad taip ir padarysi.“

Mama ją smarkiai apkabino. „Labai didžiuojuosi tavimi, kad klauseisi Šventosios Dvasios ir pasakei man tiesą.“

„Ar nuveši mane į parduotuvę, kad galėčiau grąžinti lėlę?“ – paklausė Medė.

„Žinoma!“ Mama nusišypsojo. „Kai grįšime, galėsi padėti man padaryti tėčiui staigmeną – iškepti jam tortą.“

Medė nusijuokė. „Dėl to tikrai galėsiu gerai jaustis!“ ●

Autorė gyvena Ajovos valst., JAV

